

[Udenrigsministeren.]

af en saadan Karakter, at jeg ikke tror, der er Brug for ret mange Bemærkninger som Svar derpaa.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen spurgte mig om en bestemt Ting, jeg ikke tilstrækkelig tydeligt havde svaret paa første Gang. Det var Spørgsmaalet om, hvorvidt man under selve Udarbejdelsen af Konventionen havde været i Forbindelse med de interesserede Erhverv her i Danmark. . . (Holger Andersen: og Fagministerierne) . . . og Fagministerierne. Mig bekendt, har der ikke under selve Forhandlingerne paa Konferencen været foretaget en saadan Undersøgelse af de paagældendes Interesser i denne Sag. Saa vidt jeg kan tænke mig, har der været Vanskeligheder ved at gøre det under selve Forhandlingernes Forløb, men helt sikkert kan jeg ikke sige, om der har været Føling af mer eller mindre ubestemt Karakter dér.

Noget andet er, at man, hvad jeg er enig med det ærede Medlem om, bør lægge megen Vægt paa ikke at undertegne, før man er klar over, at man vil ratificere. Og i den Henseende gik den daværende Regering frem paa en Maade, som tilfredsstillede mig, og som jeg er sikker paa ogsaa fuldt ud vilde tilfredsstille det ærede Medlem. Den daværende Regering undersøgte nemlig nøje de forskellige interesseredes Stilling overfor dette Spørgsmaal, førend den undertegnede. Den undertegnede, som det ærede Medlem Hr. Moltzen har gjort opmærksom paa, først et Aars Tid efter at Konventionen var blevet formuleret, først i Juli 1926. I Mellemtiden havde man hørt de paagældende, og naar Regeringen da tog den Beslutning at undertegne, var det efter en moden og indgaaende Overvejelse og ganske utvivlsomt som Udtryk for en bestemt Villie til ogsaa at føre Sagen frem til Ratifikation. Saa udviklede imidlertid i Efteraaret 1926 Begivenhederne sig hurtigt paa en Maade, som man vel ikke den Gang havde ventet at tage med i Forberedelsen af sine forskellige Forslag Sandsynligheden af.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen understregede atter, at der skulde ske en faktisk Ændring ved det, her foreligger. Ja, der sker to faktiske Ændringer; den ene den, at den bestaaende Tilstand faar en lovmæssig Ramme, ikke bare et lovmæssigt Udgangspunkt, men ogsaa en Fastsættelse i Lovs Form, oven i Købet i international Form. Og der sker ganske vist ogsaa det andet, at der kommer en bedre Statistik.

Men kan der være nogen Ulykke i, at Statistikken bliver forbedret, og kan vi være bekendt samtidig med, at vi atter og atter forkynder under alle Folkeforbundsforhandlinger, at et Hovedmiddel fremad paa dette Omraade er den fulde Oprigtighed i Staternes Erklæringer overfor hinanden, den fulde Adgang til Oplysninger, da at stille os i Vejen netop paa et Omraade som dette?

Nu ved jeg, at ærede Medlemmer nærer stor Uvillie mod at lade Danmark være det Land, der gør det første Skridt — det strides vi jo om i Sammenhæng med andre Lovforslag; men det behøver vi ikke at strides om i Forbindelse med dette Spørgsmaal. I hvert Tilfælde har 7 Stater gjort Skridtet før vi, saa vi kan ikke blive den første, vi kan i det højeste blive den ottende.

Og dette, at vi gør Skridtet, faar endelig ikke en for os forbindelse Betydning, før 13 andre har gjort det samme. Vi ved, at mellem disse 13 findes i hvert Tilfælde Frankrig og Holland og efter al Sandsynlighed England, og jeg tror roligt, vi kan sige: den Offentlighed og den Kontrol, som Frankrigs og Englands Vaabenindustri kan bære uden at tage Skade i Konkurrencen med de Forenede Staters Vaabenindustri — mon ikke Danmarks Vaabenindustri ogsaa vil kunne bære et lignende Offentlighedens Lys uden at tage Skade under de særegne Former, som den er begrænset til, saa længe den danske Vaabenfabrikation har en saa stærkt begrænset Karakter som nu?

Hertil kan jeg føje, at jeg for øvrigt var glad ved at høre af de to ærede Taleres sidste Udtaløser, at jeg har forstaaet dem rigtigt, naar jeg før sagde, at det, de i Dag har givet Udtryk for, mere er Betænkkeligheder, Overvejelser, som de har i deres Sind, end det er en Villie til at modsætte sig dette Forslag. Jeg haaber, at vi under de følgende Forhandlinger vil være i Stand til at overvinde disse Skrupler hos de to ærede Medlemmer og deres Partifæller.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Andersen: Den højtærede Udenrigsminister mente, at der ikke ved selve Forhandlingerne om Vaabenkonventionen af 1925 havde været nogen Lejlighed til at komme i Føling med Fagministerierne og eventuelt gennem dem med de enkelte Erhverv. Har jeg ikke forstaaet det rigtigt? (Udenrigsministeren [P. Munch]: Jo, saa vidt jeg ved altsaa). Jeg rejste dette